

LBRIS

We know
books

Cartea junglei

Adaptare după Rudyard Kipling

 KREATIV

Copyright © Catmint Books

Traducerea în limba română

Copyright © Editura Kreativ, 2022

Director editorial: Andrei Timar

Traducere din limba engleză și adaptare: Medana Croitoru

Tehnoredactare: SC Design Solutions Consulting SRL

ISBN 978-606-646-950-0

Comenzi la:

tel.: +40 265 250 805

office@editurakreativ.ro

www.editurakreativ.ro

facebook.com/EdituraKreativ

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin Editurii Kreativ.
Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată
sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace electronice,
mecanice, fotocopii, înregistrări sau altele, fără acordul scris
al Editurii Kreativ.

Cuprins

Capitolul 1	
Puiul de om.....	5
Capitolul 2	
Consiliul	12
Capitolul 3	
Floarea Roșie.....	16
Capitolul 4	
Izgonirea.....	22
Capitolul 5	
Maimuțele	31
Capitolul 6	
Răpirea.....	37
Capitolul 7	
Salvarea	45
Capitolul 8	
Viața la țară	58
Capitolul 9	
Tigrul	67
Capitolul 10	
Foca albă.....	79

Întâlnirea cu diavolul	87
Capitolul 12	
Vacile-de-mare.....	94
Capitolul 13	
Rikki-Tikki-Tavi	101
Capitolul 14	
Pericole în noapte.....	110
Capitolul 15	
Lovitura finală	115
Capitolul 16	
Toomai-al-elefanților	121
Capitolul 17	
Transa	129
Capitolul 18	
Eroul junglei	135
Capitolul 19	
Servitorii Majestății Sale	139
Capitolul 20	
Alte povești	147
Capitolul 21	
Înțelepciunea lui Două Cozi.....	154

Capitolul 1

Puiul de om

Într-o seară fierbinte de vară, undeva pe coamele împădurite ale munților Seeonee, tata-lup se trezi din somn în culcușul său din peșteră. Se întoarse spre mama-lup și, în lumina lunii, văzu că aceasta stătea întinsă lângă cei patru pui ai lor. Aceștia scânceau și se răsuceau pentru a ajunge mai aproape de mama lor, care îi mângâia blând, cu botul său cenușiu.

– Aaah! căscă tata-lup, scărpinându-se pe burtă și întinzându-și labele ca să se dezmoștească. E timpul să ies din nou la vânătoare!

Dar chiar când se pregătea să o ia la vale, o umbră cu o coadă stufoasă trecu pragul peșterii scâncind:

– Spor la vânat, căpetenie a lupilor! Norocul să fie cu tine și cu neamul tău!

Era vestitul șacal Tabaqui, zis și Linge Blide, pentru că nu făcea niciodată mofturi la mâncare. Lupii din India îl disprețuiau pentru că era mereu pus pe rele, ducea vorba dintr-un loc în altul și mânca orice găsea prin grămezile de gunoi din sat. Se temeau totuși de el pentru că atunci

când își ieșea din mișcă și ataca pe oricine întâlnea în cale. Chiar și tigrul se ascundea când îl apucau crizele pe Tabaqui, fiindcă știa că nebunia sau turbarea era cel mai dezonorant lucru care i se putea întâmpla unei fiare sălbatice.

– Dacă ți-e foame, poți să cauți printre resturi, dar sunt sigur că nu vei găsi nimic, spuse tata-lup.

– Pentru un lup poate nu mai e nimic, dar pentru unul ca mine, orice os gol e un festin, rânji șacalul, năpustindu-se spre fundul peșterii. Doar știi că noi, șacalii, nu facem nazuri.

După ce ronțăi pe îndelete restul unui ciolan de berbec, rămas de ziua trecută, se linse pe bot și zise:

– Mulțumesc pentru masă! Ce frumoși sunt micuții! E drept că au și cu cine semăna.

Apoi, în timp ce savura efectul complimentelor sale lingușitoare, adăugă:

– Marele Shere Khan mi-a spus că își va schimba teritoriul de vânătoare imediat ce va ieși luna nouă. Se pare că zilele următoare va vâna prin împrejurimi.

Shere Khan era un tigru fioros, care locuia pe malul fluviului Waingunga, la vreo douăzeci de mile distanță de peștera lupilor.

– Nu are dreptul să facă asta, mârâi tata-lup. Legile junglei îți interzic să îți schimbi terenul de vânătoare fără să trimiți vorbă înainte.

– Nu degeaba l-a poreclit mama lui Lungri (cel șchiop),

intervenii mama-lup. A fost șchiop încă de la naștere, de aceea ucide numai vite. Sătenii din Waingunga sunt supărați pe el și acum îi va înfuria și pe sătenii noștri, care vor scotoci jungla ca să dea de el, iar noi vom fi nevoiți să ne luăm puii și să căutăm alt bârlog.

– Auziți, el este! mârâi șacalul. Vreți să-i dau de veste că vă bucurați de venirea lui?

– Ieși afară! îl repezi tata-lup. Pentru seara asta ai făcut destul.

Într-adevăr, nu departe de peșteră, se putea auzi urletul unui tigru flămând.

– Ce dobitoc! exclamă lupul. Să pleci la vânat și să faci atâta circ! Poate crede că ciutele noastre sunt la fel de grase ca taurii lui din Waingunga.

– Șșșt! șopti mama-lup. Din câte îmi dau seama, în seara asta nu vânează animale: adulmecă om.

– Hm, nu sunt destule vietăți în junglă și în apă de trebuie să atace oameni? bombăni tata-lup. Și încă pe pământul nostru...

Legea junglei interzice oricărei fiare să atace și să mănânce oameni fiindcă asta înseamnă că, mai devreme sau mai târziu, semenii lor se vor întoarce călare pe elefanți, cu torțe și cu arme, și toată lumea va avea atunci de suferit. În plus, fiarele junglei cred că omul este cel mai slab și mai lipsit de apărare dintre toate ființele, iar cei care mănâncă oameni își pierd dinții și se îmbolnăvesc.

Chiar atunci se auzi un sunet ciudat, ca un fel de urlet

prelung. Părea că tigrul făcuse un salt, dar finalul nu fusese cel așteptat.

– Se pare că a ratat și i-a scăpat prada! zise mama-lup. Oare ce s-o fi întâmplat?

Tata-lup ieși să dea o tură, apoi se întoarse și spuse:

– Mare neghiob! Se pare că s-a ars la labe când a sărit în jarul focului unui tăietor de lemne. E și șacalul cu el.

– Se aud pași, cred că urcă cineva spre noi! îl avertiză mama-lup. Pregătește-te să îl întâmpini!

Într-adevăr, în fața peșterii se putea auzi un foșnet ușor. Tata-lup se ridică pe picioarele din spate, pregătit să atace, dar apoi se opri brusc.

– Un om! spuse el plin de uimire. E un copil, un pui de om.

Chiar în fața lui, sprijinit de o ramură verde, stătea un copilăș cu ochi mari și pielea arsă de soare, care abia învățase să meargă. Nu purta haine și nici teamă nu părea să-i fie. Ridică privirea spre lup și începu să zâmbească.

– Așa arată un pui de om? se miră mama-lup. Adu-l aici, vreau să-l văd!

Cum era obișnuit să-și ducă puii dintr-un loc în altul fără să-i rănească, tata-lup îl apucă pe cel mic cu grijă, așezându-l lângă lupoaică, alături de puii lor.

– Ce drăgălaș este! exclamă mama-lup. Și ce curajos!

Fără să stea pe gânduri, micuțul se apropie de ea, căutând să se încălzească lângă ceilalți pui.

– Se pare că vrea să mănânce! spuse ea. N-am auzit până acum ca vreo lupoaică să se laude că a crescut un pui de om!

– Eu am mai auzit, răspuse tata-lup, dar nu în haita sau pe teritoriul meu! Dar uită-te la el cât e de curajos și de liniștit! Și nu are niciun fir de păr pe trup.

Deodată lumina lunii dispăru, acoperită de o umbră masivă care se apropiase de gura peșterii. Era Shere Khan, urmat de șacal, care scheuna în urma lui:

– Stăpâne, ascultă-mă pe mine, aici a intrat!

– O, ce onoare să îl avem ca oaspete pe marele Shere Khan! îl întâmpină ironic tata-lup, cu ochii scânteind de furie. Cu ce te putem ajuta?

– Caut un pui de om, mârâi tigrul. Părinții lui au fugit, dar el a intrat aici, știu sigur. Dă-mi-l!

Lupul știa că tigrul nu poate intra peste ei în peșteră, fiindcă nu încăpea prin gura bârlogului, așa că nu se lăsa intimidat.

– Puiul de om ne aparține. Haita va decide ce se va întâmpla cu el, iar dacă va fi cazul, îl vom ucide noi, nu tu. Noi, lupii, ascultăm doar de căpetenia haitei, nu de orice ucigaș dungat de vite, iar copilul este al nostru.

– Al vostru? răcni tigrul înfuriat. Cred că ai uitat cu cine vorbești. Eu sunt marele Shere Khan.

Glasul lui răsună în toată peștera, ca un tunet. Mama-lup se ridică de lângă pui și se repezi în fața lui, cu ochii scânteind în întuneric ca două stele verzi.

– Și eu sunt Raksha (Diavolița), răspuse ea. Puiul de om e al meu, Lungri, al meu! Nimeni nu are voie să îi facă rău. Va crește și va învăța să vâneze împreună cu haita.

Și într-o bună zi, mâncător de broaște și pești ce ești, el te va vâna pe tine! Acum dispari de aici!

Shere Khan se întoarse și o luă la vale. După ce se depărtă, mârâi:

– Asta rămâne de văzut! Haita va fi de partea mea. Nimeni nu va dori să aibă prin preajmă un pui de om. Copilul va sfârși până la urmă tot în colții mei!

Lupoaica se întoarse încet la locul ei și se așeză lângă pui.

– Ne place sau nu, trebuie să recunoaștem că Shere Khan are dreptate, spuse tata-lup. Trebuie să arătăm copilul haitei. Ești sigură că vrei să rămâni cu noi?

– Dacă sunt sigură? strigă ea. A venit până aici singur, în noapte, dezbrăcat și flămând, dar nu s-a temut nicio clipă, ba chiar mi-a împins puii ca să-și facă loc. Stai liniștit, brotăcel, de acum aici vei rămâne, iar numele tău va fi Mowgli. Marele Lungri te-ar fi omorât și ar fi fugit la Waingunga, iar oamenii din sat ar fi venit să ne vâneze, dar acum tu vei rămâne aici și, într-o bună zi, tu îl vei vâna pe el.

– Bine, dar ce va spune haita? mormăi tata-lup îngrijorat.

JURNALUL MEU DE LECTURĂ

Cartea junglei

Adaptare după Rudyard Kipling

Numele _____

Prenumele _____

Clasa _____

Școala _____

Localitatea/județul _____

Titlul cărții _____

Autorul _____

Editura _____

Anul apariției _____

Genul literar _____

Număr de pagini _____

Număr de capitole _____

Data începerii lecturii _____

Data finalizării lecturii _____

Am ales să citesc această carte deoarece _____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____